

ЛИСТ З НАГОДИ АДВЕНТУ 2019 «ОДА Провидінню»

Рим, 21 листопада 2019 року

Мої дуже дорогі сестри та брати в Святому Вікентії,
Нехай благодать і мир Ісуса завжди будуть з нами!

Для всіх нас життя - це паломництво. Ми постійно в русі. Це паломництво - не стільки фізичний рух з одного місця в інше, скільки внутрішній рух наших думок, роздумів, чуттєвого сприйняття та молитви.

Церква пропонує нам особливий час, паузи на шляху, щоб допомогти нам поглибити своє розуміння паломництва нашого життя і знайти сенс у кожному дні, навіть хвилині, що складає цей шлях. Ми вчимося бути все більш уважнішими до щоденних подій, до людей, яких ми зустрічаємо, до думок та емоцій, які виникають, і до природи - дерев, квітів, річок, гір, тварин, сонця, місяця тощо - того, що нас оточує. Завдяки нашій увазі та турботі ми поступово охоплюємо все людство та весь Всесвіт.

Одним із таких особливих моментів є Адвент. У цей особливий час ми продовжуємо свої роздуми про складові, які сформували Вікентійську духовність і привели Святого Вікентія де Поля до того, щоб стати Містиком Милосердя. Окрім тих, над якими ми міркували останні три роки, ще одною засадничою складовою Вікентійської духовності є Провидіння.

Суть Провидіння можна виразити такими словами: «Бачення Ісуса щодо мого життя», «Проект Ісуса для мого життя», «Рецепт Ісуса для змістовного життя».

Провидіння пробивається в наше буття, наш розум і наше серце за однієї умови: довіри. Віри в «Бачення Ісуса щодо мого життя», «Проект Ісуса для мого життя», «Рецепт Ісуса для змістовного життя». Ми вкладаємо себе в руки Ісуса, довіряючи, що Його бачення нашого життя - найкраще бачення, Його проект для нашого життя - найкращий можливий проект, а Його рецепт - найкраща модель для змістовного життя з усіх можливих.

Провидіння буде ефективним у нашому житті відповідно до глибини нашої довіри до Ісуса. Чим глибша наша довіра до Ісуса, тим більше ми дозволимо Провидінню творити чудеса в житті. Чим більше ми покладаємо себе в руки Ісуса, тим більше ми можемо відчитувати щоденні події, зустрічі

та місця як способи, якими Ісус спілкується з нами. Чим більше ми довіряємо плану Ісуса щодо нас, навіть якщо те, що відбувається, може бути дещо незрозумілим або навіть дуже болючим, тим більше будемо покладатися на Провидіння. Що допомагає нам дозволити Провидінню реалізовуватися в нас за будь-яких життєвих обставин - це ввірити себе в руки Ісуса, довіряючи Йому в повній мірі.

Цей спосіб у будь-яких ситуаціях «відмовитися» від себе в руках Ісуса змінює нашу перспективу. Ми не будемо оцінювати життєві події як хороший час чи поганий, але будемо дивитись на них через особу Ісуса, цілком довіряючи Йому, і будемо вважати його «правильним часом». Цей вибір приведе до того, що два слова «доля» та «випадковість» зникнуть з нашого словника. Ми зрозуміємо, що вони не сумісні з нашим способом розуміння Євангелія та Ісуса.

Повна відмова від себе в руках Ісуса, повна довіра до Ісусового плану і цілковита довіра до Провидіння допомагають нам відкрити або перевідкрити для себе красу, позитив та сенс кожної події. Це відрізняється від погляду на події просто нашими людськими очима, розумом та почуттями. У такому випадку ментальність долі та випадковості вказує на негатив і приховує красу, позитив та сенс усього, що нас торкається та формує.

Чудове вираження цієї довіри до Провидіння знаходимо в прекрасній молитві, яку написав блаженний Шарль де Фуко після свого глибокого особистого навернення, яке привело його до дивних шляхів, де він міг довіряти лише Богові. Часто цю молитву називають молитвою «відмови від себе», вона передає його загальне бажання віддати себе в руки Отця за зразком Ісуса, що відмовився від себе та віддав себе в руки Отця, зробити себе інструментом та дозволити Отцю робити з ним все, що він захоче. Він готовий до всього, приймає все і передає душу в руки Отця, без застережень і з безмежною впевненістю:

Отче,

Я передаю себе у твої руки; роби зі мною, що хочеш.

Щоб ти не робив, я дякую тобі: я готовий до всього, я приймаю все.

Хай тільки твоя воля буде в мені,

і в усіх твоїх створіннях -

Я не бажаю нічого більшого, о Господи.

У твої руки я передаю свою душу:

Я пропоную тобі її з усією любов'ю мого серця,

бо я люблю тебе, Господи, і маю потребу віддавати себе,

передати себе у твої руки без застережень,

і з безмежною впевненістю,

Бо ти мій Батько.

Триста років тому Провидіння стало одним із стовпів духовності святого Вікентія де Поля. Переглядаючи його листи та конференції, нас вражає те, як часто святий Вікентій говорить про Провидіння. Провидіння було одним з ключових факторів, які перетворили Вікентія в ту людину, того святого, якого ми знаємо. Його шлях навернення, від Вікентія часів його дитинства, юності та ранніх років у якості священника, до Вікентія, який прийняв Провидіння і якого ми називаємо святим, був для нього нелегкою дорогою.

У нього були свої плани та розуміння ролі священника, власні амбіції та егоїстичні цілі. Однак він прийшов до того, щоб відректися від власної волі, поставивши Ісуса на перше місце, довірившись повністю планам Ісуса, а не своїм власним, і «співати» часто і різними способами те, що ми могли б назвати «Одою Провидінню». Ця радикальна зміна насправді сама по собі стала дивом. Святий Вікентій, повністю довіряючи провидінню, став сам Провидінням для інших, для бідних. Це був кульмінаційний момент містичного союзу, не абстрактного містичного союзу, а союзу, який спричинив афективну та ефективну реакцію.

Я хотів би запропонувати для вашої медитації частину композиції Вікентія «Ода Провидінню», результат його роздумів про свій життєвий досвід.

«... які великі приховані скарби є у святому Провидінні, і як чудово шанують нашого Господа ті, хто слідує за ним і не намагається випередити його!»¹

«... давайте відмовимось від себе задля Божественного Провидіння. Воно буде досить добре знати, як здобути те, що нам потрібно».²

«... міркуючи про всі основні події, що відбулися в цій Компанії, мені здається, і це цілком очевидно, що якби вони відбулися раніше, вони не мали б успіху. Я говорю про всі з них, без жодного виключання. Ось чому я маю особливу відданість слідувати чудовому Провидінню Божому крок за кроком. І моя єдина втіха полягає в тому, що я думаю, що сам Господь здійснював і постійно здійснює справу Маленької Компанії».³

«... давайте залишимо це під управлінням мудрого Провидіння Божого. Я маю особливу відданість слідувати йому, і досвід показав мені, що воно здійснило все в Компанії, і що наші дії з прогнозування перешкоджають йому».⁴

«У благодаті є свої моменти. Давайте відмовимось від себе задля Божого Провидіння і будемо на варті, щоб не випереджати його. Якщо наш Господь благоволив мене втішити в нашому покликанні, це так: я думаю, мені здається, що ми намагалися слідувати Божественному Провидінню у всіх речах і ступати лише в те місце, яке Воно визначило для нас».⁵

«Утіха, яку дає мені Господь, - це вірити, що милістю Божою ми завжди намагалися слідувати, а не передбачати Провидіння, яке знає, як чинити все так розумно до кінця, як Господь визначає».⁶

«Ми не можемо краще забезпечити своє вічне щастя, ніж жити і помирати в службі бідним, в руках Провидіння і зі справжнім відреченням від себе, щоб слідувати за Ісусом Христом».⁷

1. Вікентій де Поль, Листи, конференції, документи, перекладені та відредаговані Жаклін Кілар, DC; та Марі Пул, DC; та ін; анотація Джона У. Карвена, CM; New City Press, Brooklyn and Hyde Park, 1985-2014; том I, с. 59; лист 31 до Святої Луїзи. В подальших посиланнях на цю роботу будуть використовуватися скорочення CCD, а потім номер тому, номер сторінки, наприклад, CCD I, 59.

2. CCD I, 346; лист 245 до Роберта де Сергіса.

3. CCD II, 237; лист 559 до Бернарда Кодінга.

4. CCD II, 462; лист 678 до Бернарда Кодінга.

5. CCD II, 499; лист 704 до Бернарда Кодінга.

6. CCD II, 502; лист 707 до Бернарда Кодінга.

7. CCD III, 384; лист 1078 до Жана Барре.

«Будьмо покiрними Провидiнню; Воно буде бачити наiшi справи у свiй час i по-своєму».⁸

«Ах, мес'є! Давайте всi гаряче просити у Бога цього духа для всiєї Компанiї, духа, який буде вести нас усюди, щоб в результатi, коли хтось побачить одного чи двох Мiсiонерiв, вони сказали б: «Це апостольськi особи, готовi йти у всi чотири сторони свiту, несучи слово Боже». Давайте попросимо Бога дати нам таке серце; є такi, хто мають його благодаттю Божою, але давайте просити для всiх слуг Божих, щоб прямувати i не боятися! О Спасителю! Це справдi щось! У нас повинно бути таке серце, кожен мав би мати таке серце, що було б вiдiрване вiд усiх речей, щоб ми могли мати iдеальну довіру до Божої милостi, не дивуючись, не хвилюючись, чи втрачаючи мужнiсть. «Чи буду я мати цю рiч у цiй країнi? Як я це отримаю?» О Спасителю! Бог нiколи нас не пiдведе! Ах, мес'є! О Боже! Коли ми чуємо розмови про славу смерть тих, хто знаходиться там, хто не хотiв би бути на їх мiсцi? Хто б не хотiв померти як вони, щоб бути впевненим у вiчнiй винагородi! О Спасителю! Чи є щось бiльш бажане! Тож давайте не будемо зв'язанi тим чи iншим; будьмо смiливи! Пiдемо туди, куди нас кличе Бог, Вiн буде нашим провидником, давайте нiчого не боятися. О Ісусе, благословенний Богом!»⁹

Оскiльки ми вступаємо в цей перiод Адвенту, нехай нас надихнуть молитви Блаженного Шарля де Фуко про вiдмову вiд себе. Наш святий Засновник, Святий Вiкентiй де Поль i всi iншi блаженнi та святi Вiкентiйської Родини втiлювали повну довіру до Ісуса у своєму власному життi, у свiй час та в своєму мiсцi склали «Оду провидiнню». Нехай кожен з нас складе власну «Оду провидiнню».

Ваш брат у Святому Вiкентiї,
Томаж Маврiч, Генеральний Настоятель СМ

8. CCD III, 449; лист 1109 о Рене Альмераса.

9. CCD XI, 264-265; конференція 135, Повторення молитви